

Literati v dvorani glasbene šole

Začelo se je s Pahorjevo, končalo pa z Debussyjevo ARABESKO. Prvo je zaigrala Polona Fister, zadnjo pa Aleksandra Naumovski, vmes so poslušali trikrat močno poskoki nadarjenemu triu Kotor, ob njih je bil profesor Matija Lorenc. Glasbeni del omenjam na začetku, da poudarim kako posebej slovesno je bilo vzdušje. Pa ne le zato, ker je bilo med poslušalci veliko število družbeno-političnih delavcev, naj omenim le Rajka Najzerja, ne le zato, ker so bile uvodne besede podpredsednika občinske skupščine Jožeta Zakonjške pohvalne. K slovesnemu vzdušju je prispeval vsak izmed 17 izbranih literatov, za katere se je odločila žirija v sestavi: Janja Fritz, Sonja Klabus, Danica Terčon in Marija Golob. Jaz bi izbirala seveda drugače: ne bi me zanimali dobro napisani teksti, take, kakršne znajo napisati odličnjaki, ki so dobri v vsem, izbrala bi posebej, vznemirljive, nenavadno napisane tekste, takšne kot je bil na primer tekst Denisa ŠPACAPANA iz Zavoda za slepo in slabovidno mladino z naslovom »Ali ima sonce srce«. Nenavadna zgodba z mešanjem krajev in časov, z intenzivnim dialogom v primorskem narečju, s posebej ljubečim soncem, ki mu v suhi vaščani bijejo plat zvona, sonce pa se nasloni na oblak in pogleda navzdol. Pa kaj, kdo bi si domisljal, da bo ZKO Ljubljana Vič-Rudnik zares našla tiste drobne klice, iz katerih se bo kdaj razvil cvet; Maja Zabjak iz Osnovne šole Oskar Kovačič tudi ni bila izbrana, pa verjamem, da bo s svojim odkritosrčnim izpraševanjem odkrila še marsikaj o prečudoviti uganki, ki ji je ime človek, kajti najpomembneje je postavljati vprašanja. Zame, ki ne poznam dežele, je bil tudi nadvse zanimiva

in poučna pripoved, kako se kolje prašiča. Kako ga držijo, da ne bi ušel, kako pride gospodinja in lovi kri. Zdešar Aleksandra je, za mene, srhljivo napisala »klavcu damo otroci, ki gledamo, nož, da mu prereže vrat« in potem opiše ves postopek, ko mu odrežejo glavo in oderejo kožo. Pisateljica Berta Golob, ki je letos spregovorila literatom, vsako leto se srečajo z slovenskimi pesniki in pisatelji, je zagotovila, da so danes otroci srečnejši kot so bili v njenem času »Za en kanček večjo srečo imate, da vas učitelji znajo usmerjati, da znate povedati to, kar je v vas.« Ko je bila ona mlada, tega še ni bilo, zato je (tudi zato?) začela pisati šele, ko je bila velika in v službi. Njej je bil v spodbudo »sivi dom« predvrskega vzgajališča, kjer so živeli otroci brez staršev. Neposredna spodbuda je bila za pisateljico pesem Olge — dekle, ki ni hotela govoriti, je pa v pesmi izpovedala svoja čustva. Z velikim zanimanjem so poslušalci sledili pripovedi pisateljice Berte Golob, ki jim je razkrila tudi nekaj svojih načrtov, med katerimi je tudi »SKRINJA IZ BABICINE BALE«. Za posebej slovesen zaključek je poskrbel predsednik ZPM Franci Zalar, ki je razdelil knjižne nagrade. Vsem sodelujočim, pa tudi onim, ki tokrat niso bili izbrani ali se srečanja niso udeležili, pa naj veljajo uvodničarjeve besede: »prav v tem odkrivanju sveta in dogodkov v njem je tudi pot za preseganje njegovih pomanjkljivosti, za njegovo spreminjanje, za iskanje duhovnih vrednot, ki bodo zagotovile, da bo življenje, četudi zahtevnejše, jutri lepše in boljše.«

JASNA ŠKRINJAR

Prvo srečanje recitatorjev

Pravzaprav ni uspelo. Prvotno je bilo mišljeno kot maraton, saj je preprosti račun predvideval veliko množico nastopajočih: ko bi se iz vsakega recitacijskega krožka, ki ga šole vpisujejo v poročilo Zavoda za šolstvo, prijavilo za sodelovanje pet nastopajočih (toliko se jih je prijavilo iz OŠ Ljubo Šercer Ig) bi bilo to okroglo 100 ljudi. OO ZSMS je razposlala vabila po vseh osnovnih organizacijah, kajti prireditev je bila namenjena odhodu šafete mladosti iz Slovenije, pomeni, da bi bilo število nastopajočih še večje. Pa so se poleg Iga prijavili le trije. Med njimi tudi predstavnik madžarske manjšine, kajti na razpis so bili povabljeni vsi (narodi in narodnosti s svojo literaturo). Tako smo slišali Petčija in izvirniku, pa še Brejca, Pavčka, Pregla, poleg Prešerna in Murna. Šima Ešica sem skoraj pozabila, Tone Kuntner in Saša Vegri pa nista le prišla poslušat, kako recitirajo njune pesmi, ampak sta se predstavila s svojo življenjsko in delovno potjo. Kuntner je tudi v prebrani pesmi izpovedal, kako je kmetov v mestu in kako malo je ostalo od mestnega bontona — le beton, Saša Vegrijeva pa je opozorila, da

so včasih tisti, ki so imeli pevske žilice, objavljali svoje prispevke v Stenčasih, pa posredno o usodi ustvarjalca, ki daje svoje ime v javnost, saj mu hitro prilepijo kakšen vzdevek. Kako so njo klicali, sem sicer pozabila, ime je bilo prijazno hudomušno. Učitelji in učenci iz osnovne šole Majde Vrhovnik so se za prireditev zahvalili in so rekli, da bodo še prišli, meni se tudi ne zdi nič napačno, če se zanimajo za naše kulturne prireditve centrske šole, saj živimo vsi v skupnem kulturnem prostoru. Kako je pa z recitacijskimi krožki, pa vseeno ne vem, kajti ugotovila sem, da otroci najraje in najbolje pripovedujejo hudomušne in humorne tekste, saj se v to najraje vživljajo. V spomin na letošnji odhod šafete so predstavniki OŠ dobili spominska priznanja: OŠ Ljubo Šercer Ig, OŠ Oskar Kovačič, OŠ Vlado Miklavc Vrhovci, OŠ Krimski odred Prešerje, OŠ Levstikove brigade in OŠ Brezovica. Priznanje je dobila tudi Glasbena šola Ljubljana Vič Rudnik.

js

S 25. srečanja mladih pevcev šolskih kulturnih društev

Prijetno ubrano in otroško sproščeno je onega četrtkovskega popoldne spet zadonela pesem iz stoterih mladih grl. Petindvajseti zaporedoma je že prostorna in slikovita Festivalna dvorana nudila gostoljubje šolskim pevskim zborom naše občine, toda bilo je, ko da so se vsa tista srečanja, zila v eno samo samcat doživetje in v usodni minljivosti trenutka postregla s pevsko pokušnjo, ki je morala vsaj v temelju prijati tako otroškim kot tudi odraslim ušesom.

»Teh 25 let nikakor ni navadna številka,« je v svojem uvodnem nagovoru svečano podčrtal pomembnost tega srečanja skladatelj in dirigent Radovan Gobec. »To pomeni nič manj kot 25.600 pevcev in 1200 različnih zapetih pesmi! Mnogo od teh pevcev je potem svojo zvestobo petju potrdilo z vstopom v odrasle zборе.«

Podeljeno v otroške in mladinske pevske skupine, je osem pevskih zborov, koliko jih je nastopilo, nato druga za drugo nizalo pesmi iz bogatega repertoarja srečanja.

Najprej se je predstavil OPZ podružnične osnovne šole Notranje Gorice z goriško-ljudsko »Črni kos«, pa ljudsko izštevanko »En ten tenera« in pesmijo Janeza Bitanca »Vesela novica«. S tremi obveznimi programskimi pesmimi je pod vodstvom Ileanne de Fabrizio nato sledilo šestdeset mladih pevcev v ljubkih rdečih kravatih z Iga, za njimi pa pevci OPZ ŠKUD

Dolomiti iz Polhovega Gradca, OPZ ŠKUD Neža Pivk iz Horjula, pevci ŠKUD Tone Seliskar OŠ Franca Leskoviška-Luke in še trije mladinski zbori z Iga, Horjula in Polhovega Gradca. Vsekakor je prepolno dvorano (ki so jo resda v glavnem napolnili mladi pevci) z nežno in tenkočutno pesmijo Pavla Mihelčiča »Pomladna«, s kratkimi, a igrivimi Pahorjevimi »Konjički« in romantično ljudsko »Teci, teci bistra voda« še posebej ogreli otroški zbor Neže Pivk iz Horjula (zborovodkinja Jožica Lavriša), pa tudi zbor ŠKUD Tone Seliskar z jedrnatno, a glasovno precej zahtevno Kogojev »Lastovico«, mladinski zbor z Iga s staro otožno, a še vedno priljubljeno koroško »N'mav čez izaro« in mladinski zbor iz Polhovega Gradca s premierno Budkovičev »Mladim smučarjem«. Vse te nastope je na klavirju ves čas mojstrsko spremljal pianist Borut Lesjak. Na srečanju pa so med drugim podelili tudi posebna priznanja najzaslužnejšim glasbenim delavcem. Le-ta so prejeli: prof. Cvetko Budkovič (za 25 letno delo kot predsednik vokalno glasbene komisije), Borut Lesjak (prav tako za 25-letno udeležbo) in zborovodja Miro Kokol, ki je hkrati praznoval tudi svojo 50-letnico. Jubilejno srečanje mladih pevcev se je potem v celoti končalo šele čez teden dni z nastopom devetih pevskih zborov iz drugih osnovnih šol.

BRANKO VRHOVEC

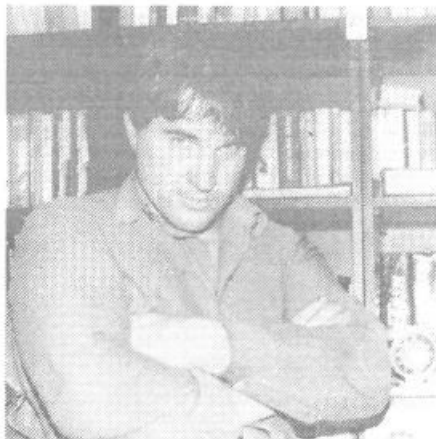

Nastop najmlajših: Za kvalitetno pesem je potrebno veliko dela

V PAKISTANSKIH ZAPORIH

Izšel prvenec Branka Vrhovca

Pred dnevi je pri Založbi Borec izšla v nakladi 5.000 izvodov prva knjiga Branka Vrhovca našega sodelavca in pravega svetovnega popotnika iz Horjula. Ob prebiranju te knjige z naslovom »V pakistanskih zaporih«, ki na izjemno doživet način posreduje širšemu krogu bralcev spoznanja in življenjske izkušnje, smo Branku Vrhovcu postavili nekaj vprašanj:

Kako ste se odločili za pisanje knjige?

»Ideja pravzaprav ni bila moja, ampak so mi jo posredovali številni bralci, ki so sledili zapisom na to temo v podlistku Nedeljskega dnevnika neposredno po moji vrnitvi iz Afganistana in Pakistana.«

Kaj so vam bralci tega podlistka še predlagali?

»Pravzaprav nič posebnega. Želeli so predvsem, da bi bilo vse to doživetje zbrano v eni pisni obliki, to pa je lahko le knjiga. Precej bralcev je ta podlistek bralo le občasno, želeli so celovito zgodbo.«

Ali ste že v pakistanskih zaporih razmišljali o tem, da bi napisali knjigo?

»Niti v sanjah ne. Takrat sem si samo želel, da če se kdaj izvem iz tistih zaporov, da bi spraval skupaj kakšnih pet do sedem nadaljevanj za časopis.«

Pobudi bralce ste se vendarle odzvali!

Seveda, kdo pa se ji ne bi, še zlasti ob tem, da se je za knjigo zanimalo več

založb. Pri založbi Borec smo načrtovali, da bo knjiga izšla pred koncem lanskega leta, vendar pa se je predvsem zaradi kadrovskega zamenjav izid nekoliko zavlekel.

Čemu ste za razliko od podlistka v knjigi namenili večji poudarek? Knjiga namreč ni zbir podlistkovih nadaljevanj.

»V knjigi namenjam večjo pozornost predvsem političnim in socialnim stvarim, tistim in takšnim, ki so bile za vsebinski koncept časopisa nesprejemljive. V ospredju so kritični pogledi na svetovno in naše politično prizorišče, na akcijo mojega osvobajanja...«

V nekem poglavju te knjige je zabeležena tudi želja direktorja beludžistanskih zaporov v Quetti, da mu pošljete vsaj nekaj stvari, ki jih boste morebiti napisali. Ali ste mu željo izpolnili?

»Njegove prošnje nisem pozabil, vendar pa je moja obveza že pred tem pokopal zaslisevanje tim, ki mi ni vrnil posnetkov, katere sem napravil v Afganistanu. Dogovorili smo se, da mi moje posnetke vrnejo pod pogojem, da ne napišem ničesar iz zaporov. Teh posnetkov nisem nikoli videl. Smatram, da nimam več nobenih obveznosti oziroma moralnih zapriseg. Dogovor je bil namreč sprejet med zaprtega.«

Ali imate po tej prvi knjigi v načrtu že drugo?

»Počasi že mislim na naslednji potopis v katerem naj bi bile zajete vse moje dogodivščine na najbolj nevarnih točkah sveta, ki sem jih obiskal doslej, vključno štiri poti v Iran, na Ciper, na Zahodni breg Jordana, bivanje med Sikhi...«

V tej zbirki potovanj mi manjka pravzaprav samo še Libanon, ki je trenutno najbolj občutljivo svetovno žarišče.

In kdaj ga nameravate obiskati?

»Čim bom dobil vizo.«

Vsem, ki bi želeli kupiti Brankovo knjigo priporočamo, da jo naročijo pri založbi Borec. Naslov za naročilo pa lahko pošljete tudi Branku na naslov Horjul 98 in rad se vam bo vanjo tudi podpisal.

Tabornice vrisujejo kontrole točke v zemljevid

Premočni taborniki so odkrili skrito kontrolo

NOČNO ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE

Pravi močvirski pohod

Taborniški odred Močvirski tulipani je organiziral letos že deseti nočno orientacijsko tekmovanje. V sodelovanju z Zvezo tabornikov naše občine, s pomočjo Zavoda za slepo in slabovidno mladino in vodstva OŠ Horjul pod pokroviteljstvom občinskega Sekretariata za ljudsko obrambo, ki je poskrbel za potrebni material, prevoz in komunikacijske zveze, smo tekmovanje izvedli tekoče in v celoti.

Letošnji NOT je bil v pravem pomenu besede močvirski. Tristo tabornikov iz vseh koncev Slovenije, tekmovalcev in organizatorjev, ki so v trdi temi mesli blato, je premočilo do kože. Tekmovalci so vsilili kontrolne točke v karto in reševali topografski test pod trdno streho horjulске šole, na progi pa jih je ves čas spremljal dež. Karte so se zmocile, izbrisale in razpadle, kverile so se baterije in nekatere ekipe so kmalu poiskale najbližjo pot k cilju. Le redki so prehodili celotno progo, a so bili zato poplačani s pokali in priznanji. O končni razvrstitvi so odločali tudi prehod nevednega minskega polja, signalizacija s svetlobnimi znaki in poznavanje prve pomoči. Ponovno so bili najboljši taborniki odreda Sivega volka, tokrat z zelo majhno prednostjo pred odredom Svobodnega kamnitnika. Veliko znanja in vzdržljivosti so prikazale tudi ekipe ostalih odredov, pri čemer moramo omeniti prvo mesto ekipe odreda Podkovanega krapa iz Rudnika v kategoriji tabornikov.

Močvirski tulipani se zahvaljujemo vsem ekipam za udeležbo na tekmovanju, sodelavcem iz občine za potrebno pomoč, posebej pa Sekretariatu za ljudsko

obrambo občine Ljubljana Vič-Rudnik, ki je tekmovanje omogočil.

TEKST IN FOTO: Jani Recer

Krajani KS Stane Sever – preberite

Na seji delegacije SIS za kulturno dejavnost na območju naše krajevne skupnosti. V ta namen je bila s strani delegatov dana pobuda, da se ustanovi pevski zbor. Ta naj bi bil po svoji sestavi lahko mešani ali v kakšni drugi obliki.

Vljudno vabimo zainteresirane krajanje, da se osebnost ali po telefonu zgledajo v tajništvo naše KS na Tbilisjski 22, kjer bodo izrazili svojo pripravljenost sodelovanja. Hkrati se bodo seznanili glede možnosti organizacije in delovanja novo ustanovljenega pevskega društva!

JOŽE JAGRIČ